

havns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen) deri, at Grunden til, at Processerne blive saa lange, Retsjagerne saa langvarige i Danmark, for en forholdsvis meget ringe Del ligger i de processuelle Friste, men meget mere i andre Omstændigheder, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, og hvorpaa man ikke vil kunne raade Bod ved et Lovforslag som det foreliggende. Men det forhindrer jo ikke, at der kan være god Grund til at gjøre en Ændring, ogsaa sigtende til en Forkortelse, som man kan gjøre, selv om Maalet derved kun naaes i mindre Grad. Og jeg tror, at Alle ere enige om, at de mange forskellige processuelle Friste ere altfor lange, saaledes som Forholdene have udviklet sig. Det gjaelder særligt for de to Punkter, der ere berørte i Lovforslaget, Varselsfristen ved Stævnemaal og Appel. Jeg tror derfor, at Alle ville kunne være enige om at hilse det forelaagte Lovforslag med Tilfredshed, kjøndt jeg ogsaa kan slutte mig til Justitsministeren deri, at det er et uskyldigt lille Lovforslag, hvoraf man ikke maa vente overmaade store Resultater.

Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg ønsker at gjøre ved selve Lovforslaget. Jeg vil forudstille den lidt mere almindelige Bemærkning, at der synes mig at kunne være nogen Anledning til, naar man vil røre ved disse Forhold, hvilket jeg, som sagt, giver mit Bisfald, da tillige at søge tilveiebragt noget mere Ensartethed, end der er tilveiebragt ved Lovforslaget. Jeg kan i den Henseende tilbøielig slutte mig til Ytringer af den første ærede Taler, det ærede Medlem for Brættø Amts 3die Valgkreds (Leth). Det siges i Lovforslaget, at de særegne Regler, der gjaelde ifølge Sø- og Handelsretsloven, skulle fremdeles gjaelde, det siges, at de Regler fremdeles skulle gjaelde, som nu finde Sted med Hensyn til tortere Appelfrister i visse Tilfælde. Der er intet Spørgsmaal om, at det vilde være behageligere, i alt Fald for Lægsfolk, naar det var muligt i denne Lov at give saadanne Bestemmelser, der kunde finde mere almindelig Anvendelse eller dog give dem Oplysninger om, hvad der gjaelder paa de særlige Omraader, hvortil der henvises. Det forekommer mig ogsaa, at man ved en Revision af de almindelige Regler om Stævnemaal og Appelfrister gjerne kunde komme ind paa en Sammenligning med de Friste, der gjaelde paa de særlige Processomraader og særlig paa Sø- og Handelsrettens Gebet. Stævnevarsel foreslaas for Fremtiden sat til en Uge, hvor den, der skal stævnes, har Bopæl inden Jurisdiktionen, til 14 Dage, hvor han har Bopæl udenfor Jurisdiktionen, men indenfor

Rongeriget, og hvor Vedkommende udenfor det egentlige Kongerige Danmark, skal Varslet i det enkelte Tilfælde bestemmes af Dommeren. Der som man vil se paa Sø- og Handelsretsloven, finder man Varslet sat til 5 og 10 Dage, efter som Vedkommende bør indenfor eller udenfor Jurisdiktionen, og 15 Dage, hvis han bor i Jylland. Fra dette Tal skulle Helligdage regnes, saaledes at det i de fleste Tilfælde bliver noget Mere end 5, 10 og 15 Dage. Der synes nu ingen Grund til at fastholde den lille Forskjel, som det efter det foreliggende Lovforslag vilde blive i Stævningstidspunktet for de almindelige Domstole og ved Sø- og Handelsretten. Der er ingen Grund til at fastholde de to Bestemmelser om 10 og 15 Dage. Hvorfor kan man ikke ogsaa ved Sø- og Handelsretten gaa over til en Frist af 14 Dage, der i flere Tilfælde vil føre til en Forkortelse, men ganske vist i andre Tilfælde kan føre til en lille Forlængelse, der dog ikke har meget stor Betydning. Jeg er fremdeles enig i, at der ikke just er Grund til at give andre Regler med Hensyn til Stævningens Forkyndelse for de paagjældende Personer, naar de stævnes til de almindelige Domstole, end hvad der gjaelder for Sø- og Handelsrettens Vedkommende. Det forekommer mig i det Hele taget, at Sø- og Handelsretsloven paa dette Omraade er nok saa heldig som Lovforslaget. Efter § 3, 2det Stykke, skal Forkyndelse for Indstævnte personlig anses for gyldig, selv om den ikke er slet paa hans Bopæl. Hvad nu først denne Forkyndelse paa Bopælen angaar, vil jeg henstille til Overveielse ved den senere Behandling af denne Sag, om der ikke var Anledning til at indstøde, saaledes som der findes i Sø- og Handelsretsloven, at Forkyndelsen ogsaa kan ske paa Vedkommendes Kontor; naturligtvis forsaavidt Folk have Kontor; det er vistnok det Sted, hvor mange Folk helst tage imod saadanne Forretningsdokumenter, og dernæst ogsaa det Sted, hvor de bedst kunne sikke sig, at de havde Stævningen, mærte sig dens Indhold o.s.fr. Men dernæst er der det — saaledes som det er berørt af den første ærede Taler — at Forkyndelse for Indstævnte personlig efter Sø- og Handelsretsloven kun kan ske, naar man først forgjæves har søgt at forkynde Stævningen paa hans Bopæl, Kontor „eller Opholdssted“, fører Sø- og Handelsretsloven til. Her siges ganske i Almindelighed, at Forkyndelse for Indstævnte personlig altid anses for gyldig; man kan strøbe dertil strax uden at søge ham paa hans Bopæl. Det forekommer mig, at Lovforslaget her gaar noget for vidt. Det kan ikke nægtes, at